

Valérie Pešanová
Kateřina Škopková

1. KATEGORIE
1. ST. ŽS

STRAŠIDELNÁ POVÍDKA

HORROROVÁ NOC ✖

Ahoj jmenujeme se Viky a Kiky Peškopovi a jsme navlas stejná dvojčata. Teď Vám budeme vyprávět úryvek z našeho deníku. Je to příběh, který se nám skutečně přihodil.

Dnes je pátek 13. června a připravujeme se s Viky na Terčinu pyžamovou oslavu narozenin. „Viky nezapomněla jsi na nic?“ ptám se sestry asi už po-sté. „Neboj se, mám všechno! Na nic jsem nezapomněla.“ „V tom případě už můžeme vyrazit a pohni s sebou, ať to stihneme.“ Mamka už byla připravená před domem, naskákali jsme do auta a vyrazily. „Mami, Terka se ale přestěhovala, znáš cestu?“ zeptaly jsme se. Jasně, že ji znala, mamka totiž myslí na všechno a večer zavolala Terčině mamce a dozvěděla se, že bydlí v té velké vile za městem. Hrozně jsme se těšily a tak nám cesta utíkala náramně pomalu. Po chvílce jsme zabočily do toho nejstrašidelnějšího lesa, který jsme kdy s Viky viděly, čím hlouběji jsme byly, tím byl les tmavší a strašidelnější. „Tak jsme tady holky, pořádně si oslavu užijte a nezlobte, zítra po obědě si pro vás přijedu,“ řekla maminka a odjela. „Páni, podívej se na to!“ Mamka nás vysadila před tou nejkrásnější vilou jakou jsme kdy viděly. Zaklepaly jsme na dveře s obrovským klepadlem a za okamžik už nás s úsměvem vítala oslavenkyně Terka. Když nás vedla do pokojíku, nestačily jsme žasnout. Všude byly krásné obrazy, květiny a nádherný starodávný nábytek, ale i plno strašidelných soch, temných zákoutí a plno nevysvětlitelných zvuků. Tenhle barák nám naháněl husí kůži. Na to jsme ale v mžiku zapomněly, když jsme spatřily Terčin pokoj. Vypadalo to tam jako v pohádce. Na první pohled nás upoutala velikánská postel s nebesy, ale nejúžasnější byla skluzavka, po které jste mohli jezdit na matracích. Už jsme se nemohly dočkat, až oslava začne, ale na to si musíme ještě počkat, protože teď nás čeká slavnostní večeře v té největší jídelně, kterou si jen dokážete představit. Číšníci nosili na stůl samé dobroty: kuřecí nugetky, hranolky, čokoládový dort, marcipán, zmrzlinu a vše, na co si jen vzpomenete. S nacpanými bříšky jsme se došouraly do Terčina pokojíku a oslava mohla konečně začít! Lepší oslavu jsme ještě nezažily! Hrály jsem twister, jezdily na skluzavce, bylo to prostě bezva. Najednou jsem dostala do zad ránu polštářem a uvědomila si, že jsem uprostřed polštářové bitvy. Ta byla tak vysilující, že jsme po chvílce všechny do jedné zalezly na kutě. Nejednou mě vzbudil divný pocit, koukla jsem na hodinky a bylo půl dvanácté. Rozhlédla jsem se po pokoji a v rohu zahlédla temnou postavu, která se vznášela nad zemí. Byla jsem strachy bez sebe, a proto jsem vzbudila Viky. „Vidíš to taky?“ zeptala jsem se jí celá zděšená. „Jo, vidím, kdo to je?“ šeptla strachy Viky a šťouchla do holek, aby se vzbudily. V té chvíli se k nám začal duch neslyšně přibližovat. Vtom se nás zmocnila panika, vyskočily jsme z postelí a utíkaly z pokoje pryč, co nám nohy stačily, ale marně, duch nám byl stále v patách. Vtom jsme si všimly pootevřených dveří na konci chodby. Vběhly jsme do nich a co nejrychleji je za sebou zabouchly. Zafoukal na nás chladný vítr. Pomalu jsme se otočily. Zjistily jsme, že stojíme na začátku dlouhé chodby, která je na konci rozdvojená. „Byla jsi tady někdy, Terko?“ zeptala jsem se tichým hlasem. „Ne, nikdy.“ odpověděla mi. Na konci pravé chodby svítilo chabé světlo, kdežto na konci levé chodby visel blankytně modrý závěs. Snad poprvé v životě jsme se s Viky shodly, kam půjdeme. Obě nás zajímalo, co je za tím krásným závěsem. Terka byla také zvědavá, a tak jsme šly. Když jsme se ocitly u závěsu, ani já ani Viky ani Terka ani žádná jiná kamarádka nechtěla odtáhnout modrý závěs. Všechny jsme se bály, co nás za závěsem čeká. Nakonec se odhodlala Terka. S

napětím odhrnovala závěs, až jsme do místnosti viděly všechny. Místnost za závěsem byla velká, hodně zaprášená ložnice. „Vypadá to, že tu dlouho nikdo nebyl,“ poznamenala jsem. „To jo,“ řekla Viky. V přední části ložnice byla mohutná knihovna s asi stovkou knih. Hned vedle knihovny stála velká dvoulůžková postel s též blankytně modrými nebesy jako závěs, který zakrýval vchod do ložnice. Bylo nám na ní něco podezřelého a po chvílce jsme na to přišly. Celá postel stála pod vrstvou prachu až na jedno lůžko. Raději jsme ani nepřemýšlely nad tím, co by to mohlo znamenat. Najednou se samy otevřely okenice. Do pokoje vnikla zima. Byly jsme jen v pyžamu, takže nám byla obzvláště velká zima. Terka přistoupila ke knihovně a začala si prohlížet jednu knihu za druhou. Když vytáhla knihu Záhada duchů, knihovna se otočila. Stála za ní tmavá chodba. Já s Terkou jsme tam jít nechtěly, Viky ovšem jo. Vzkročila do chodby. Zakřičela. „Ty, ty..... ty oči!“ zakoktala. A skutečně. V chodbě svítily červené oči. Vběhla zpět do ložnice. Terka pohotově strčila knihu zpět do knihovny. Ta v ten okamžik chodbu zavřela. Hned jsme se rozběhly zpět do Terčina pokoje. Když jsme běžely chodbou, začalo se Terce chtít na záchod. Počkaly jsme tedy na ní přede dveřmi. Najednou někdo Viky chladnou rukou zaklepal na rameno. Vykřikla! Všechny jsme se otočily a zjistily, že je to Terčina máma. Slyšela hluk, a tak nás šla zkontrolovat. Nebyly jsme v pokoji, tak se šla podívat na chodbu. Vtom se vrátila Terka ze záchodu. Tentokrát už ne v běhu jsme se vydaly zpět do pokoje. Jakmile jsme opět ulehly do spacáku, podívala jsem se na hodinky. Byly přesně dvě hodiny ráno. Zavřela jsem oči a pokoušela se usnout. Po pěti minutách už celý pokoj opět klidně spal. Když jsme se ráno vzbudily, zeptala jsem se holek, jestli si pamatují včerejší hororovou noc. Všechny se divily, o čem to vůbec mluvím. A tak do dneška nevím: Byl to sen nebo skutečnost?